

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF DANMARKS KRØNIKE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 136.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig04val-shoot-idm140015234039536/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Danmarks Krønike

hun atter en Befrier i Othel, som prøvede hendes Standhaftighed med følgende Rimm:

Pigehil! her er min Haand;
Vilst mit Raad du følge,
Kjærlighedens Rosen-Baand
Brat os skal ombølge!
Bedre dufter, som du veed,
Rosen dog, end Buk og Gied,
Dem, du her mon drive!

Gak dog ei i Lede-Baand
Hos saa fuul en Kvinde!
Flye, o, flye, her er min Haand,
Slig en Herskerinde!
Som en Dronning, frank og frie,
Følg du mig paa Hvalens Stie,
Venlig over Vove!

Gied og Buk i Flæng og Fiok
Lad kun selv sig hytte,
Dem du fulgde længe nok,
Vov kun nu et Bytte!
Ag med mig i Bølge-Karm,
Læn dig kjærlig til min Barm,
Læn mig, som jeg længes!

Billet haver jeg som Faae,
Fyrig, uførtøden,
Lad dog nu de Sole smaae
Overstraale Møden!
Blink dog lidt, om aldrig meer,
Saa et Ghimt dog glad jeg seer
Af dit kydske Øie!

Pige! kun et Øie-Kast
For min Elskovs-Varme!
Da jeg fører dig i Hast
Til kjær Moders Arme,
Da forvundet er din Sorg,
Gladelig din Faders Borg
Atter skalst du skue!

Af Danmarks Krønike

Røvet ud af Jette-Kleer
Har jeg dig med Møje,
Løn Bedrift, som det sig bør!
Luk dog op dit Øie!
Ja, er det ei gyldig Graad,
Røre lad dig til Miskund,
See paa mig af Naaden!

Men, Pige dog, har da en Skrue du løs!
At heller du vil, som en Landløber-Tøs,
For Hex vogte Gieder i Skove,
End bænktes paa Hynde i Zobel og Maar,
Og dele med Svenden de blideste Kaar,
Som Livet for dig vilde vove!

Syrith blev nemlig, uagtet Alt, hvad Other sagde, staaende som en Støtte, og vilde ikke røre sine Øine af Stedet, sagtens af Frygt for, at skottede hun først til, hvad hun havde for sig, kunde maaskee hendes Ærbarhed fristes, og Beslutningen komme til at vakle. Hvor finder man nu saadanne Piger, som hun var, der ikke engang ved Elskerens heftigste Besværgelser lod sig formaae til Saameget som at blinke en Smule!

Der nu Other saae, at end ikke ved tvende Gange at gjøre sig høilig fortjent af Prindsessen, kunde han drive det dertil, at hun fik Øie for ham, da blev han kied af Legen, og skyndte sig, baade ærgerlig og skamfuld, ombord paa sin Flaade.

Atter vankede nu Syrith ællevild omkring mellem Klipperne, saalænge til hun havde knap Klæderne paa Kroppen; men da maatte det føle sig saa underligt, at hun, uden at vide, hvor hun var, stødte paa Ebbes Herre-Sæde. Her udgav hun sig vel, af Blussel over sin usle Tilstand, for en Stodder-Unge; men Others Moder dømde strax, at hun var anderledes høit af Stand, thi, trods baade Pjalterne og det blege, grimede Ansigt, forkyndte den ædle Vext, af hvad Rod hun var rundet, og Adelskabet lyste hende ud af Øiet. Hun blev dessaarsag paa det Artigste beegnet, og sat til Høibords, men Other lod som ingen Ting, og spurgde hende blot: hvad hun gik med Slør for? Imidlertid vilde han dog vide hendes Hjertes-Mening, lod derfor, som han holdt Bryllup med en Anden, og bad Syrith holde Lyset for sig, der han gik ind i Brude-Kamret. Her stod hun da, til